

[Johs. Christiansen.]

efter alt foreliggende at dømme været til betydelig gavn for denne del af vor koffardiflåde.

Da det forslag, vi har til behandling her, bygger på de gældende regler for denne udlånsvirksomhed og iøvrigt er nærmere begrundet i bemærkningerne, skal jeg ikke komme meget ind på enkeltheder; det kan som allerede bemærket ske under udvalgsbehandlingen. Blot et par udtalelser af mere principiel karakter vil jeg gerne have lov til at fremsætte allerede her.

For det første vil jeg gerne sige, at konjunkturerne for disse fragtskibe vel ikke er så gunstige, som de har været på et tidligere tidspunkt. Man kan sige, at dette gælder også for visse andre erhverv, men der er i denne forbindelse navnlig een omstændighed, som må tages i betragtning. Jeg tænker her på de meget store midler, som Holland, men vel navnlig Vesttyskland, sætter ind i kampen for at erobre nye markeder på søtransportens område. Hvis jeg ikke husker fejl, har den vesttyske regering stillet ikke mindre end 170 mill. DM til rådighed for lignende formål, som forslaget her tager sigte på at fremme. Set i forhold til de 5 mill. kr., der her foreslås, er det jo et aldeles overvældende beløb.

Det giver mig iøvrigt anledning til at spørge den højtærede handelsminister, om der ikke mangler et ord i § 1, hvor der tales om 5 mill. kr. i 3 års perioden, om der ikke mangler ordet „årlig“? Det ville måske stå i et nok så rimeligt forhold til det, der her står på spil. Men det kan vi muligvis tale nærmere om i udvalget.

Af de oplysninger, der ledsager forslaget, vil man se, at de allerede udlånte midler fordeler sig med ca. 12 mill. kr. til nybygninger og knap 6 mill. kr. til ombygninger. Hvis man går ud fra det samme forholdstal i forbindelse med det udlånsbeløb, der nu er tale om, vil det altså sige, at der i 3 års perioden 1954—57 ville blive ca. 3½ mill. kr. til nybygninger.

For det beløb vil der, hvis man holder sig til den type, der bygges for tiden, de såkaldte Carolineskibe, kunne bygges ialt 7 nye skibe; og spændende over 3 år kan dette jo ikke siges at være nogen særlig stor udvidelse. På den anden side må man så naturligvis spørge, om behovet vil være

væsentlig større, når henses dels til konkurrencen, dels til de konjunkturer, som man tør påregne i tiden fremover. Dette har jeg ikke på stående fod forudsætninger for at kunne udtale mig om, men jeg beder om, at der i det udvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat, vil kunne gives oplysninger, der nærmere kan belyses også dette forhold.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger, men kun på mit partis vegne anbefale, at lovforslaget får den velvilligst mulige behandling i tinget og i det udvalg, der skal nedsættes.

Oluf Pedersen: Da jeg i går overværede en forhandling, hvori deltog folk, som er repræsentanter for banker og sparekasser, hørte jeg, hvordan det stiller sig med hensyn til at få kredit her i landet. Så slog det ned i mig, at det måtte da være en fuldstændig misforståelse med det lovforslag, vi skulle have til behandling her i dag, fordi banker og sparekasser er klar til at give den fornødne kredit til erhvervslivet. Det blev endda sagt fra bankrepræsentanternes side, at når det var noget, man kunne se der var mening i, krævede man ikke engang sikkerhed for at gøre det, men man så samfundsmæssigt på det. Den vedkommende hævdede, at hvis regeringen siger: de ting ønsker vi fremmet — hvis nationalbanken siger: der ønsker vi at man sætter ind og giver kredit — så ville banker og sparekasser også tage hensyn til det. Når det ligger sådan, hvorfor skal så folketinget vedtage et forslag som dette?

Nu ved vi næsten alle — jeg kommer til at sige næsten alle — at der ikke bliver flere midler til kreditgivning, fordi staten pumper penge ud. Forudsat at det da ikke er meningen, at man vil ødelægge landets pengevæsen — og det går jeg ud fra ikke er meningen med regeringens politik, selvom jeg i en vis presse har set fortalt, at regeringen havde til hensigt at pumpe penge ud og ødelægge vort pengevæsen — men hvis det ikke er meningen, bliver der ikke flere penge til rådighed for kreditgivning her i landet, fordi staten stiller dem til rådighed, idet der så må ske en ganske tilsvarende indskrænkning i den private kreditgivning. Det er det, der sker ved statens optagelse af lån ved salg af obligationer, som man er